

Хронович Володимир
Науковий керівник: к.е.н. доц. Гуменюк В.В.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРА В УКРАЇНІ

Україна – держава з одними із найкращих ресурсів для виготовлення сільськогосподарської продукції тому я вважаю що розвиток цієї галузі потребує першочергової підтримки з сторони держави.

Стимулювання можуть бути як з державного бюджету так і за допомогою залучення інвестицій, а також підтримку сільського господарства можна здійснювати зменшивши податкові та кредитні ставки для господарств на початку їх розвитку.

Я вважаю що на даному етапі держава повинна створити зручніші умови для оновлення застарілої матеріально-технічної бази сільськогосподарських підприємств.

Також необхідно забезпечити прозорість інвестування для залучення підтримки закордонних кредиторів та інвесторів.

Держава на законодавчому рівні забезпечує мінімальні ціни за якими можна здійснювати продаж та покупку продукції і сировини сільськогосподарських підприємств. Також проводиться часткове відшкодування витрат на закупку нової техніки та ресурсів зокрема це дотації на вирощення ВРХ.

Також необхідно створювати підтримку господарств для виходу їх на міжнародні ринки для продажу готової продукції яка надає більші доходи ніж продаж сировини.

Отже держава повинна підтримувати зміцнення та розвиток підприємств з переробки продукції сільськогосподарства.

Окрім цього держава повинна стимулювати залучення трудових ресурсів шляхом покращення комунікацій, житлових умов в сільських місцевостях а також необхідно зменшити дискримінацію між працівниками різних галузей.

Земельні та трудові ресурси України є одними з найкращих в світі але значна частина цих ресурсів є не залученими до виробництва.

Я вважаю що в сьогоднішній ситуації є доречним створення єдиного ринку землі для зменшення кількості землі яка є придатною для сільського-господарства але не є застосована або застосовується в недоречних цілях.

Якщо держава буде виконувати програми з розвитку господарства в Україні то я вважаю що продукція виготовлена на наших підприємствах АПК зможе гідно конкурувати з продукцією інших країн. Розвиток сільського господарства за собою почне розвиток і інших галузей виробництва в Україні.

В.Циквас
Науковий керівник: к.е.н. доц. Гуменюк В.В.

ПРОБЛЕМАТИКА СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ В УКРАЇНІ

У Конституції визначено: “Громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених цим законом”. У сучасних умовах економічного та соціального розвитку України особливого значення набуває вивчення, узагальнення та розробка рекомендацій і пропозицій щодо розв’язання проблеми формування і функціонування дієвої системи соціального захисту населення, яка характеризується різними організаційно–правовими аспектами.

Сучасна система соціального захисту населення в Україні має достатні ресурси для задоволення соціальних потреб громадян. У широкому розумінні соціальний захист – це система організаційних, правових та економічних заходів щодо забезпечення основних соціальних прав громадянина в державі. Структурно він має такі складові: а) державний соціальний захист – загальна система соціального захисту (загальнообов’язкові державні страхування та соціальна допомога); б) спеціальний соціальний захист; в) додатковий соціальний захист і недержавне соціальне забезпечення (недержавні пенсійні та соціальні послуги).

Аналіз становлення та розвитку системи соціального захисту в різних країнах світу свідчить, що специфічні особливості розвитку України не дають змоги автоматично перенести досвід розвинених країн із соціального захисту населення, адже вони розраховані на розвинені та стабільні ринкові відносини. В умовах України цю проблему слід розглядати дещо ширше, а саме як забезпечення конструктивних змін у системі соціального захисту населення, які, з одного боку, зумовлюються необхідністю зміни на державному рівні правових основ існуючої системи, а з другого – в умовах децентралізації та регіоналізації економіки, тобто перенесення на рівень органів місцевого самоврядування відповідальності за розв’язання цілого кола соціально-економічних проблем, потребують пошуку неординарних підходів до реформування сфери соціального захисту населення.

На державному рівні в системі соціального захисту чітко виділяються такі групи проблем: недосконалість нормативно-правової бази щодо реформування системи соціального захисту населення; необхідність структурних змін у програмах, спрямованих на підвищення адресності соціальної допомоги, в тому числі за

рахунок, скасування пільг, наданих багатьом категоріям громадян незалежно від їх матеріального становища, або встановлення там, де можливо, нового порядку надання соціальної допомоги, що базується на перевірці доходів; відсутність взаємоузгодження різних програм соціальної допомоги, наприклад програм дитячих допомог, житлових субсидій і соціальної допомоги родинам; складність переходу до єдиної системи грошових трансфертів у рамках мультипрограмної системи соціального захисту населення.

Припускаючи надання допомог й інших соціальних благ тим чи іншим групам населення, пріоритетним з погляду соціальної політики, дає змогу впровадити в практику систему цінностей суспільства. Порівняно з державними програмами органи місцевого самоврядування більш чітко орієнтовані на допомогу найменш захищеним верствам населення, а не на підтримку життєвого рівня тих чи інших професійних груп або громадян, що мають особливі заслуги перед державою.

Таким чином, вирішення проблеми соціального захисту населення України потребує комплексного підходу при зміні принципів її побудови, виходячи з ринкових реалій розвитку країни. Соціальне обслуговування, соціальне спонсорство, стимулювання надання послуг за допомогою прямого бюджетного фінансування та залучення коштів недержавних структур сприятиме підвищенню соціальних стандартів у державі та покращенню матеріальних умов існування малозахищених верств населення.

Узагальнення отриманих результатів, удосконалення існуючої системи соціального захисту, свідчать про ефективність запровадження таких механізмів, як соціальне замовлення, соціальне обслуговування, соціальне спонсорство, стимулювання надання послуг за допомогою прямого бюджетного фінансування та залучення коштів недержавних структур. Крім того, соціальний захист та підтримка населення мають будуватися з урахуванням динаміки соціально-економічних процесів в умовах ринку, попередити появу можливих причин соціального напруження, соціальних негативних явищ та тенденцій.

М. Шлайфер

Науковий керівник: к.е.н., доц. Комаринець С.О.

ІСТОРІЯ НАУКИ ТА ТЕХНІКИ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ІННОВАЦІЙ

Сучасний соціальний та економічний розвиток розвинених країн залежить від того, наскільки багато уваги приділяється розвитку науки і техніки. Науково-технічний прогрес, який вважається найважливішим фактором зростання економіки, дуже часто пов'язується із поняттям інноваційного процесу. Тому потрібно виявити взаємозв'язок науково-технічного прогресу та інноваційної економіки.

Наука є особливим видом людської діяльності, який спрямований на виробництво нових знань про природу, суспільство та мислення. Під технікою розуміють сукупність засобів праці, що використовуються у виробничих цілях та для задоволення особистих потреб людини. Таким чином, в нових засобах праці реалізуються нові знання. З'являються нові ідеї та розробки, тобто інновації, для задоволення нових потреб. Отже, розвиток інновацій та їх взаємозв'язок із наукою та технікою впливає з розгляду поняття інноваційного процесу, який і включає у себе такі стадії, як наука, техніка, виробництво.

Початок науково-технічного процесу тісно пов'язаний із проведенням наукових досліджень, де вивчаються досі невивчені явища. Результатами досліджень можуть бути відкриття законів чи закономірностей, прикладні розробки, технічні рішення майбутнього створення об'єктів, винаходів, проектно-конструкторські розробки.

Історія науки і техніки пов'язана з розвитком інновацій. Згідно з Й. Шумпетером виділяють наступні стадії інноваційного процесу:

- 1 – 1790-1840 – механізація праці в текстильній промисловості;
- 2 – 1840-1890 – винахід першого двигуна та розвиток залізничного транспорту;
- 3 – 1890-1940 – глобальна електрифікація та розвиток чорної металургії;
- 4 – 1940-1990 – розвиток нафтової промисловості та органічної хімії;
- 5 – з 1990 р. – розвиток мікроелектроніки та комп'ютерної техніки та наближення розвитку біотехнології.

Отже, з розвитком науки та техніки, збільшується кількість винаходів. В Україні досягли успіху у сфері математики, металознавства, хімії. Ще за часів Київської Русі налічувалося багато матеріально-виробничих, інтелектуальних та науково-технічних ресурсів, тобто інноваційного потенціалу, який є національним надбанням держави.

Спостереження за розвитком економіки провідних країн світу дозволяють стверджувати, що його запорукою виступає стрімкий розвиток науки, техніки та інновацій, спершу у сфері технології, згодом біотехнологій та інформації. Отже, історія науки і техніки безпосередньо пов'язана з розвитком інновацій. Чим більше прогресує суспільство, чим глибшими стають його знання та чим більше воно отримує технічних вмінь та навиків, тим більше винаходів та інновацій воно одержує.